

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **M. E.**
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvu vnitra ČR,**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2017, č. j. OAM-19/ZA-
ZA11-ZA02-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR) byl zkrácen na svých právech. Uvedl, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) a dále ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.
3. V doplnění žaloby namítal, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k politické straně Sjedinené národní hnutí (dále také jen „SNH“), založené bývalým prezidentem Gruzie Michaelem Saakashvilim, jejímž členem je od roku 2009. Během svého působení v této politické straně byl třikrát zbit, a to v jednom případě přímo v období voleb, kdy byl členem volební komise. Byly u něho nalezeny drogy, které nikdy nebral a testy žádné stopy nepotvrdily, bylo mu způsobeno fyzické násilí a psychický nátlak, které dle něho souvisely s jeho působením v této opoziční politické straně. Dále byl nucen pod cenou prodat své dosavadní podnikání. Proto se rozhodl opustit zemi původu.
4. Připomněl politickou situaci v zemi svého původu, kdy od roku 2004 do roku 2012 získala parlamentní většinu strana SNH. V roce 2012 parlamentní volby vyhrála politická strana Gruzínský sen, stejně tak i v říjnu 2016. Volby v roce 2016 se neobešly bez incidentů mezi vládou a opoziční stranou, což žalobce dokládá internetovými odkazy na různé zprávy, mimo jiné i na zprávu Human Rights Watch za rok 2016. Žalobce uvedl, že se po třetím útoku obrátil na policii, která však na jeho oznámení nereagovala. Má za to, že splnil podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, neboť byl ve vlasti pronásledován z důvodu příslušnosti k opoziční politické straně a nedomohl se tam účinné ochrany.
5. Žalobce dále namítal, že žalovaný zpochybnil jeho výpověď na základě jeho neznalosti oficiálního názvu strany s poukazem na to, že vlast opustil před parlamentními volbami konanými v říjnu 2016, které mohly přinést změnu. Žalobce však ve správním řízení opuštění vlasti před parlamentními volbami odůvodnil tím, že věděl, že volby vyhraje Gruzínský sen, což znamená, že jeho odchod byl v jeho prospěch. Odkázal na jím citované zprávy o zemi původu, z nichž vyplývá, že během voleb v roce 2016 docházelo k násilnostem z pouhého faktu příslušnosti k politické straně. Žalovaný nevzal v potaz situaci v zemi jeho původu a relevantní informace neaplikoval na jeho případ.
6. Žalobce má za to, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 s ohledem na jeho odůvodněný strach z pronásledování z důvodu jeho příslušnosti k opoziční politické straně Sjedinené národní hnutí a jeho angažovanosti ve volbách ve prospěch této strany. Je rovněž toho názoru, že splňuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu.
7. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření popřel důvodnost žaloby. Setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal. Dále poukázal na judikaturu soudů k pojmu pronásledování, pronásledování z politických důvodů (konkrétně na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 10. 1999, č. j. 6A 509/98 či ze dne 31. 8. 1998, č. j. 5A 514/97), ke zjišťování skutečného stavu věci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9.

2006, č. j. 5 Azs 221/2005) a otázce břemene tvrzení a důkazního břemene (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004). Žalovaný je rovněž přesvědčen a správním spisem dokládá, že se řádně a úplně zabýval všemi žalobcem uvedenými důvody pro posouzení možnosti udělení azylu, jakož i hodnocením a možnostmi udělení doplňkové ochrany v souladu s tzv. třístupňovým testem, který byl zformulován rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, z něhož vyplývá, že „*pro existenci skutečně vážné újmy zakotvené v § 14a odst. c) zákona o azylu musí být kumulativně splněny následující podmínky: (1) země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; (2) žadatel o mezinárodní ochranu je civilista; (3) žadatel o mezinárodní ochranu by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí.*“ Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce uvedené podmínky nesplňuje. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když účastníci na výzvu krajského soudu obsahující řádné poučení nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem.
10. V přezkumném řízení soud ze správního spisu ověřil následující rozhodné skutečnosti. Dne 9. 1. 2017 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 13. 1. 2017 poskytl údaje k podané žádosti a současně s ním byl proveden pohovor. V jejich rámci uvedl, že je gruzínské národnosti i státní příslušnosti, pravoslavného náboženského vyznání, svobodný, bezdětný. Od roku 2009 je členem politické strany Národní hnutí, kde působil jako hospodář. Vlast opustil 3. 10. 2016 letecky do Budapešti a pokračoval letecky do Švédska, kde 6. 10. 2016 požádal o udělení mezinárodní ochrany. V rámci tzv. dublinského nařízení byl dne 9. 1. 2017 transferován do ČR.
11. V průběhu pohovoru žalobce uvedl, že nezná celý název politické strany, jejímž byl členem, ví, že se jednalo o hnutí, které vedl Saakashvilli. Do strany vstoupil asi v únoru 2009, dostal práci a pracoval jako hospodář (zajišťoval různé nákupy, opravy, občerstvení pro návštěvy atp.) Členství ve straně nemůže prokázat, vše nechal doma. Uvedl, že při parlamentních volbách dne 8. 10. 2016 Národní hnutí volby prohrálo, přesný výsledek nezná. Mimo práci ve straně podnikal s drůbeží, měl menší chov slepic.
12. Ke svým potížím souvisejícím s jeho členstvím ve straně uvedl, že ho zbili. Zaplatil pokutu za braní drog, přestože drogy nikdy nebral (před 11 měsíci ho zastavili v autě, zkontrolovali ho a našli drogy, podrobil se vyšetření krve, které bylo negativní, a přesto dostal pokutu). Přinutili ho, aby prodal svůj majetek. Na jeho podnikání přišla kontrola z hygieny se závěrem, že nemá čisto, a dostal pokutu. Proti uložení pokuty se neodvolal, dle něho to nemělo smysl. Své podnikání musel levně prodat, stejně tak i své auto, aby měl peníze na odjezd. Domnívá se, že hygienická kontrola souvisela s jeho stranickou příslušností, protože mu pořád někdo vyhrožoval (neví kdo) a byl zbit. Dva měsíce před odjezdem z vlasti se přestěhoval do Tbilisi, kde žil v podnájmu. Tam žádné problémy neměl, nevycházel z domu. Z vlasti utekl proto, že věděl, že volby vyhraje Gruzínský sen.

13. K dotazu žalovaného uvedl, že zbit byl celkem třikrát. Poprvé k tomu došlo během parlamentních voleb v roce 2013. Byl ve volební komisi, poslali ho do jedné vesnice, kde žijí Tataři, kteří patřili do opoziční politické strany Gruzínský sen, a tam ho zbili. V roce 2015 byl zbit před restaurací, kde čekal na taxík. K poslednímu napadení došlo vedle jeho domu. Vracel se od známého, zastavilo vedle něj auto, ze kterého vystoupily neznámé osoby a začaly ho bít. Poslední napadení ohlásil na policii, která na něho nijak nereagovala. Předchozí dvě napadení na policii neoznámil, neboť to dle jeho názoru nemělo smysl. Během posledních voleb v říjnu 2016 měl být předsedou volební komise, nemohl to však psychicky vydržet, tak všeho nechal a utekl. Obává se návratu do vlasti, neboť mu hrozí vězení nebo jiná újma.
14. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informací MZV ČR č. j. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, č. j. 103507/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016, č. j. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016, č. j. 108787/2015-LPTP ze dne 24. 7. 2015, č. j. 93168/2016-LPTP ze dne 26. 2. 2016 a č. j. 123646/2016-LPTP ze dne 15. 12. 2016; zprávy Human Rights Watch 2016 – Gruzie ze dne 27. 1. 2016; výroční zprávy Freedom House 2016 – Gruzie ze dne 27. 1. 2016 a Zprávy Amnesty International „Rozsudky smrti a popravy v roce 2015“ z dubna 2016. Žalobce využil možnosti dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady pro rozhodnutí, uvedl, že se s nimi seznámit nechce, ani se k nim vyjadřovat. Žádné námítky proti zdrojům podkladů a způsobu jejich získání nevznášel, neučinil žádné návrhy na doplnění podkladů.
15. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba n e n í d ů v o d n á.
16. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
17. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
18. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „*státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „*pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování*

nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“

19. Krajský soud po provedeném přezkumném řízení dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení ani v řízení před soudem nebylo prokázáno tvrzení žalobce a důvod, pro který požádal o mezinárodní ochranu, a to, že byl v zemi svého původu pronásledován z důvodu svého členství v opoziční politické straně Sjedinené národní hnutí. Soud po pečlivém posouzení výpovědi žalobce o tvrzených potížích v Gruzii, které nepodpořil žádným důkazem, ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce hodnověrně neprokázal, že problémy, které měl mít v zemi svého původu, byly zapříčiněny jeho stranickou příslušností. Se žalovaným lze souhlasit i v tom, že znalosti žalobce o straně Sjedinené národní hnutí, jejímž členem měl být od roku 2009, jsou velice obecné a povrchní. Žalobce ve správním řízení sám uvedl, že nezná celý název politické strany, jejímž byl členem. K výslovnému dotazu žalovaného sdělil, že ví, že *„to bylo Národní hnutí pod vedením Saakashviliho, oficiální název nezná.“* Dále uvedl, že pracoval pro stranu jako hospodář. Měl tedy určitou funkci a náplň práce, kterou příkladmo popsal. Je proto s podivem, že nezná celý oficiální název politické strany, když své potíže ve vlasti spojuje právě se svou stranickou příslušností k této v Gruzii významné a silné opoziční straně, která byla v době, kdy do ní žalobce vstoupil, stranou vládnoucí. Žalobce rovněž velice vágně a obecně popsal stranickou průkazku. Své členství ve straně ve správním řízení nijak nedoložil a neučinil tak ani v řízení před soudem, ač i svoji žalobní argumentaci primárně staví na potížích, které měly souviset právě s jeho stranickou příslušností, když uvedená souvislost byla žalovaným v napadeném rozhodnutí zpochybněna. Stejně tak neprokázal, že by kontrola jeho podnikání a následné uložení pokuty ze strany hygienické služby v tomto jediném případě souviselo s jeho tvrzenou politickou příslušností. Žalobce přesvědčivě nezdůvodnil a neprokázal své tvrzení, že byl nucen „pod cenou“ prodat své podnikání a své auto, ani to, kým měl být takto nucen. Ve správním řízení k uvedeným potížím uvedl: *„Co jsem měl, to mi sebrali“....moc levně jsem prodal svůj byznys se slepicemi. Měl jsem auto, které jsem také prodal moc levně, abych měl finance a odjel ze země.“* Důvodem prodeje pod cenou mohla být skutečnost, že potřeboval peníze a nikoli tvrzená souvislost s jeho politickou angažovaností.
20. Žalobce při pohovoru uvedl, že ve vlasti byl třikrát zbit. Na otázku správního orgánu, kdy přesně to bylo, uvedl: *„Asi červen/červenec 2016, bylo to předtím, než jsem se odstěhoval do Tbilisi.“* K výzvě žalovaného, aby popsal všechna tři napadení, žalobce uvedl: *„Poslední: byl jsem u známého, dal jsem si asi 3-4 panáky alkoholu a když jsem od něj večer vyšel, na ulici vedle mě zastavilo auto, vyšli z auta a začali mě bít. Poprvé mě zbili před třemi lety. V roce 2013 byly parlamentní volby. Byl jsem ve volební komisi a tam mě zbili. Bylo tam moc Tatarů. K Sagarejo (poznámka soudu: Sagarejo je místo, kde žalobce žil před svým odstěhováním do Tbilisi) patří 7 – 8 vesnic, ve kterých žijí Tataři. Byl jsem poslán do jedné z těch vesnic a ti Tataři byli lidé politické strany Gruzínský sen a zbili mě. V roce 2015 mě zbili v Tbilisi. Byl jsem v restauraci (na oslavě narozenin dítěte známého), a když jsem vyšel z restaurace, tak mě zbili. Alkohol jsem nepožíval.“* K dotazu žalovaného, proč si žalobce myslí, že uvedená napadení mají souvislost s jeho politickou příslušností, uvedl:

„Nedělal jsem žádné chyby, nic jsem nedělal a je to jen souvislost s tím, že jsem byl členem Národního hnutí.“

21. K tvrzení žalobce o podstrčení drog a následnému uložení pokuty žalovaný odkázal na informaci MZV ČR č. j. 123646/2016-LPTP ze dne 15. 12. 2016, v níž se uvádí, že před rokem 2012 mohlo docházet k cílené kriminalizaci gruzínských občanů, od roku 2012 však již k této praxi nedochází. V Gruzii je rovněž možné se v případě potíží obrátit na gruzínské státní orgány, na policii či jiné státní orgány nebo na úřad veřejného ochránce práv (viz Informace MZV ČR č.j. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004, platí: *„Aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany“* (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně, že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně“*. V daném případě se žalobce ve dvou ze třech jím popisovaných případů napadení neobrátil na státní orgány s žádostí o pomoc s odůvodněním, že to nemělo smysl. Nelze proto dospět k závěru o neúčinnosti či závažnému selhání vnitrostátní ochrany. V případě návratu do vlasti by žalobce mohl své případné obavy (které však soudem nebyly shledány důvodnými) eliminovat využitím institutu vnitrostátního přesídlení, což i učinil, když se dva měsíce před odjezdem odstěhoval do Tbilisi a žádné problémy tam neměl.
22. Krajský soud po individuálním posouzení případu žalobce ve shodě se žalovaným uzavírá, že žalobcem tvrzené obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu důvodnými neshledal. Na tomto místě soud odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6A 709/2001, v němž je uvedeno, že *„azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postižujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“*
23. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 (humanitární azyl) zákona o azylu. V tomto směru žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné konkrétní námitky, a to zejména ve vztahu k humanitárnímu azylu, ač je uveden ve výčtu zákonných ustanovení, která měl žalovaný porušit, nevznosl. Krajský soud proto pouze shrnuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný.

24. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
25. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
26. Ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru žalobce žádné žalobní námitky nevzněl.
27. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení věnoval na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Vycházel jak z výpovědi žalobce, tak i z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a způsobilé k posouzení, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce neuvedl a žalovaný ani krajský soud nenalezl žádné relevantní skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma pro některý z důvodů uvedených v § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přiléhavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobcem popisované potíže nelze subsumovat pod výše definovanou hrozbu vážné újmy. Nadto, jak je již výše uvedeno, situaci v Gruzii nelze označit za případ, kdy by státní orgány nebyly schopny a ochotny zajistit ochranu svým občanům, jak namítá žalobce ve své žalobě. Pouhá skutečnost, že tak žalobce neučinil (ve dvou ze třech případů), nemůže odůvodňovat závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, resp. že by byla poskytnuta neúčinně (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003).
28. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Ze zprávy MZV ČR č. j. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015 vyplývá, že zastupitelskému úřadu ČR v Tbilisi, ani

Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky není známo, že by byli neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu do Gruzie nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů či soukromých osob. Z Informace MZV ČR č. j. 103507/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016 se podává, že se situace v Gruzii od loňského roku nezměnila. Závěrem žalovaný zdůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že v Gruzii neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

29. Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu, dle kterého: *„Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*
30. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 a 52 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. října 2018

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně